

Pilar Pallarés (Culleredo, 1957), poeta da chamada promoción dos oitenta, entra na nómina da RDL no seu despertar. Abeirada cara ó intimismo e a reflexión orixinada polo mar –tralo que subverte o poemario 'Sétima soidade' (1984)–, Pallarés é sen dúbida unha das grandes voces do momento posuidora dunha poética que, segundo a ensaísta Carme Blanco, se resume nos motivos da soidade, da comunicación, do discorrer da vida cotiá. Do ensaio literario achegou 'Rosas na sombra. A poesía de Pimentel' (1991) ademais de ser colaboradora en revistas como 'Nordés', 'Grial', 'A Nosa Terra', 'Luzes da Galiza', 'Dorna' ou 'Festa da Palabra Silencia'.

Pilar Pallarés

Arredor de Picasso

Talvez por presentiren-te se achegaron as pombas.
É tan extraño a ti ese silencio,
esta calma de ser en que se estica o día e se adormece...

Invisíveis leóns velan o tránsito de horas e cadáveres
por estas augas mansas.
Pero algo no ar lembra aínda adeuses e acordeóns
e a intimidade rouca de cidades portuárias.

As fotos de man Ray nas salas do museu
e unha xanela aberta ás termas dos romanos,
con frémito de insectos e un canso bater de asas
en meandros de luz. No fondo dos teus cadros
un sexo insomne de muller
vixia-nos
sen pálpebras
e agonizan cavalos nos círculos de xiz.